Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 20	15. Oktober 1918	67. Aargang

Guds Aabenbaringer kaster Lys paa religiøse Spørgsmaal.

Tale af Præsident Charles W. Penrose,
holdt i det 21. Wards Forsamlingshus i Salt Lake City den 24. Juni 1918.

Jeg betragter det som en stor Ære og et stort Privilegium at være anmodet om at tale til Præstedømmet i Ensign Stav denne Aftenstund. Jeg haaber, at enhver Mand og enhver Yngling, der er nærværende, og som er delagtiggjort i Præstedømmets Fuldmagt, har i det mindste en delvis Forstaaelse af, hvor store Velsignelser der er blevne bekræftede paa dem, og at enhver, som holder Præstedømmets Fuldmagt, har det Ønske i sit Hjerte at ære sin Kaldelse og i Sandhed gøre sig værdig til at blive regnet blandt Guds Sønner. Enhver Velsignelse, vi modtager, hvad enten af en timelig eller aandelig Natur, modtager vi fra Gud; thi denne Jord, paa hvilken vi lever, tilhører ham. Han skabte den; han organiserede de Elementer, hvorfra vor Klode er formet, og organiserede alle Himmelens Kloder; thi det var ved hans Magt, at alle Ting blev skabte, blev organiserede; og han satte vor Jord i den Stilling, den indtager i vort Solsystem.

Det er i Overensstemmelse med Guds Plan, som var fremsat, før „Jorden var grundlagt", at det hellige Præstedømmes Kraft, hvilken er ensbetydende med „guddommelig Autoritet", skulde blive givet til Mænd til forskellige Tider, og under forskellige Forhold, saa at Herrens Ord og hans Vilje derigennem kunde blive kendt af Jordens Indvaanere og alle Folk blive givet en Lejlighed til at modtage Sandheden og vandre i dens Lys. I disse „sidste Dage" er Præstedømmets Autoritet givet til Mænd paa Jorden. Denne store Velsignelse har vi

modtaget gennem Profeten Joseph Smith, der var kaldt af Gud i sin Ungdom til at paabegynde det store og omfattende Arbejde, der er forbundet med Tidernes Fyldes Evangelie-Husholdning og „alle Tings Fuldkommelses Tid". Denne Velsignelse og denne Begavelse er af saa stort Værd til os og til alle Mennesker, at det ikke kan blive udtrykt i Ord. Præstedømmets Autoritet er Guds Kraft, givet til Mænd paa Jorden. Præstedømme er ensbetydende med Autoritet fra vor himmelske Fader til at administrere i hans Navn, med andre Ord, til at administrere i Jesu Kristi Navn, forkynde Herrens Ord ved den Helligaands Inspiration og udføre Evangeliets Ordinancer, som vor himmelske Fader har anordnet skal udføres, for at alle, som vil adlyde ham, kan blive velsignede i dette Liv og sluttelig blive frelste i Guds Herlighedsrige.

Vi er forsamlede her i Aften for at overveje, hvilken Kraft der er forbunden med Præstedømmets Modtagelse, og hvilket Ansvar, der paahviler enhver, som har modtaget en hellig Kaldelse, forbunden med Modtagelsen af Præstedømmets Fuldmagt. I er en stor Forsamling af Mænd, som er kaldte af Gud til at være hans Tjenere i Henseende til Evangeliet, Mænd, som er kaldte til at leve i Henhold til Guds Vilje og til at søge at paavirke andre til at gøre dette, og gøre Forberedelser til Jesu Kristi anden Tilkommelse i Herlighed, han, som er Kongernes Konge, og som skal regere over hele Jorden. Dette er hans guddommelige Rettighed. Evangeliets Forkyndelse og Jesu Kristi sande Kirkes Genoprettelse paa Jorden er et vigtigt forberedende Arbejde, der bliver udført før Kristi andet Komme. Jeg er meget glad ved, at jeg har Lejlighed til at tale til Eder angaaende disse Ting i denne Aftenstund.

Jeg tror dog ikke, at nogen dødelig Mand er i Stand til paa en Aften at tydeliggøre den omfattende Betydning af det evangeliske Arbejde, der blev udført af Guds Tjener, Profeten Joseph Smith, hvis Martyrdød vil blive mindet om tre Dage, nemlig den 27. Juni, idet han paa denne Dato led Martyrdøden sammen med sin Broder, Hyrum Smith.

Ved Femtiden om Eftermiddagen den 27. Juni 1844 blev Joseph Smith og Hyrum Smith skudt af en Pøbelhob, og deres udgydte Blod plettede Jorden og neddrager Herrens Hævn over Udøverne af denne Forbrydelse og over alle Guds Fjender, thi over alle, som har ihjelslaaet Profeterne, eller som har billiget Udgydelsen af deres Blod, vil Hævnens Time sikkert komme. Vi kan til en vis Grad forstaa, hvilken frygtelig Nedtrykthed, der kom over de Hellige i Nauvoo, da de modtog Budskabet om, hvor brutalt Herrens Profeter Joseph Smith og Hyrum Smith var blevne myrdede, og forstaa, hvor haardt et Slag dette Budskab var til Kirkens Medlemmer i hele Verden. Den dybe Sorg, som denne Forbrydelse foraarsagede i de Helliges Hjerter, kan umulig udtrykkes i Ord. Vi føler os berørte deraf endogsaa i vore Dage. Jeg gør det i det mindste. Lige siden jeg hørte angaaende Joseph Smiths og Hyrum Smiths Martyrdød, har jeg altid følt mig sørgmodig i mit Hjerte ved at tænke paa, at Mænd kunde være saa ugudelige, at de vilde udføre en slig frygtelig Gerning som at dræbe

disse uskyldige, gudhengivne Mænd. Tilvisse blev uskyldigt Blod udgydt, da disse Mænd blev myrdede. Satan og hans Hærskarer frydede sig udentvivl derved, thi de indskyder i de ugudeliges Hjerter at myrde Herrens Profeter og de Hellige.

Denne Djævelens og de onde Magters Fremgangsmaade betegner imidlertid, at der er en total Mangel paa Visdom i deres Fremgangsmaade. Vi læser i Mormons Bog, at „Guds Visdom overgaar Djævelens Underfundighed". De onde Aander, der søger at forlede Menneskene til at udøve uretfærdige Handlinger og til at gøre Oprør mod Gud og til at vise Ulydighed mod hans Bud og Love, saa vel som mod al god menneskelig Lovgivning, alle disse onde Magter udviser stor List og Underfundighed, men en fuldstændig Mangel paa Visdom; og naar Tiden kommer, at vi vil blive i Stand til klart at forstaa Herrens Hensigter med, hvad der er sket paa Jorden og nu sker paa Jorden, og vi kommer til at indse, hvorledes hans Almagt og Visdom giver sig tilkende i hele Skabningen, da skal vi forstaa den dybe Betydning af de Ord i Mormons Bog, som jeg har nævnt. Gud er alvis, og de, som holder sig til ham, bliver inspirerede ved hans Aand, der hvisker til deres Sind, saa at de kan være vise i deres Fremgangsmaade og overvinde de onde Magters listige Anslag. „Lys og Sandhed viger bort fra den onde" og ligeledes fra alle hans Tjenere, thi de, som gør det onde, bliver formørkede i deres Sind. Djævelens Magt er stor, men Herren er almægtig og kan tilintetgøre alle hans onde Anslag og alle onde Menneskers Anslag. Vor himmelske Fader leder alle Ting, og den Tid kommer, da alle retfærdige vil udbryde, som vi læser i Mormons Bog: „Sikkerlig, alle Ting blev udførte efter hans Visdom, som kender alle Ting."

Jeg kunde lide i Aften at henlede Eders Opmærksomhed til nogle af de religiøse Spørgsmaal, som var fremme i Verden paa den Tid, da Joseph Smith blev kaldet af Herren som hans Profet, og han fremstod for at belære Menneskene om Evangeliets sande Principper og besvare de religiøse Spørgsmaal, der var fremme i Tiden. Disse Spørgsmaal blev besvarede gennem „Mormonismen". Der er imidlertid saa mange af disse Spørgsmaal, saa at jeg kun kortfattet kan berøre nogle faa af dem, og jeg maa støtte mig paa min Hukommelse og paa den Helligaands Lys til at blive i Stand til at tale vedrørende disse Spørgsmaal. Jeg har ikke været i Stand til at gøre nogen særskilt Forberedelse til min Tale, skønt jeg har ønsket det. Hver Dag har jeg været saa optaget med at lytte til, hvad der ligger andre paa Hjerte, saa at jeg ikke har haft Tid til nærmere at forberede mig selv.

Da Joseph Smith som fjorten Aars Dreng fremførte sin inderlige Bøn til Herren, om hvilken vi har sungen i Aften, og han i et herligt Syn saa Faderen og Sønnen, betød dette, at Guds celestiale Lys, som Solen er et Forbillede paa, skinnede for Verden. Det var en Tid, da Misforstaaelser herskede; thi ingen kendte Evangeliets sande og uforfalskede Principper. Et stort Mørke hvilede over Menneskenes Sind i Henseende til Guds Tilværelse, hans Veje, hans Lærdomme, hans Anordninger og alt, hvad der vedrørte Menneskenes Frelse. Der var mange

„Religioner" blandt de saakaldte kristne Folkefærd, og ligeledes i Heddningelandene, men stor Forvirring og Tvivl og Uvished herskede allevegne. Ingen af de forskellige Samfund og Sekter havde nogen bestemt Forstaaelse af Gud eller kunde give nogen tydelig Forklaring angaaende Gud og hans Vilje og Hensigter. Det er sandt, at de var i Besiddelse af den ypperlige Bog, Bibelen, som indeholder saa megen Lys og Sandhed, men deres Forstaaelse af, hvad der var skrevet i Bogen, var tilvisse meget begrænset, og Folks Forstaaelse af Bibelens Lærdomme var paa mange Punkter saa uoverensstemmende og forvirret, saa det var kun faa, der havde et dybere Indblik i, hvad Bibelen virkelig lærte.

En stor Sandhed blev tilkendegivet for Menneskene ved det Syn og den Aabenbaring, Joseph Smith modtog som Svar paa sin inderlige Bøn til Herren. Vi maa forstaa, at det var et aandeligt Syn, han havde, og hvad er et Syn? Et Syn, som vi benytter Ordet, er en himmelsk Tilkendegivelse, hvorved Menneskets aandelige Syn bliver oplivet og styrket, saa at de Mænd og Kvinder, til hvem den aandelige Synsgave bliver givet, kan skue aandelige og himmelske Ting, ikke med deres legemlige Øjne, men med deres aandelige Øjne; og dette er, hvad der i evangelisk Betydning kaldes et Syn. Mosés forklarer dette. Vi læser i Bogen, kaldet: „Den kostelige Perle" (Mosé: 1, 11), at, da Mosé saa Gud i sin Herlighed — dette Udtryk er dog ikke ensbetydende med, at han saa Gud i sin fulde Herlighed — saa han ham med sine aandelige Øjne, eller, med andre Ord, med sine Aands Øjne. Det var denne aandelige Synsgave, der var givet til Mosés; og da Joseph Smith i fjorten Aars Alderen havde bedet ydmyg til Herren om at blive givet Visdom til at kende Sandheden, og han, efter at Mørkets Magter havde søgt at overvinde ham, skuede det herlige, himmelske Lys, der kom ned over ham, og i hvilket han beskuede Faderen og Sønnen, var det dette klare, guddommelige Lys, der aabnede hans Aands-Øjne. Dette var et Syn, thi han saa Faderen og Sønnen staa foran ham i en Lysstøtte, dog ikke paa Jorden, men lidt over Jorden. Han saa dem i Synet og hørte dem tale; han var i hvert Fald i aandelig Forstand i deres Nærværelse, og dette er Hovedsagen. Skønt vi ikke kender alt med Hensyn hertil, dette ved vi dog, at Joseph Smith saa de to Personer, Faderen og Sønnen, i det himmelske Syn. Derved, at Joseph Smith modtog dette Syn, var en stor Sandhed tilkendegivet overfor en vantro Verden, nemlig, at vi lige saa vel kan modtage Aabenbaringer fra det høje i vor Tid som i gamle Dage. Den almindelige Anskuelse blandt de saakaldte kristne var, at den Tid forlængst var forbi, da Menneskene modtog Syner og Aabenbaringer fra det høje, og at Herren ikke mere vilde aabenbare sig. Det lærtes, at Guds Ord, som var nedskrevne i Bibelen, indeholdt alt, som Herren vilde aabenbare for os, og alt, som det var nødvendigt for os at vide. Bibelen, der indeholder en Samling af Bøger, som har været forenede i een Bog fra en Mangfoldighed af Manuskripter, foregaves at indeholde Guds Aabenbaringer og alle nødvendige Vejledninger.

Dette staar fast: Joseph Smith saa Gud, Faderen, og Sønnen, Jesus Kristus. Han berettede, at vor himmelske Fader talte til ham og

anmodede ham om at høre Jesu Kristi Ord til ham. Det var magtpaaliggende for Joseph Smith at udfinde, hvilken af de forskellige Kirkesamfund, der lærte den sande Religion, hvorfor han henvendte sig til Gud i Bøn. Han tænkte, at et af de forskellige religiøse Samfund var Kristi sande Kirke og lærte Evangeliet uforfalsket. Idet Faderen bød Joseph Smith at lytte til sin Søns Røst, kan vi deraf lære et vigtigt Princip, som alle bør forstaa, nemlig, hvorledes Gud handler i Hensseende til Menneskene, som lever paa denne vor Jord. Vi læser, at de Aabenbaringer og Belærelser, som er komne fra Faderen til Menneskenes Børn her paa Jorden, i Almindelighed er komne gennem hans elskelige Søn, som, medens han levede paa Jorden, var kaldt Jesus af Nasaret. Denne Jesus var Kristus, var den udvalgte fra Begyndelsen. Faderen har meddelt sin Vilje til os gennem Sønnen, og han vil vedblive at gøre dette, indtil Tiden omsider kommer, da vi skal staa for vor himmelske Faders Ansigt og beskue ham, som han er, og være i Jesu Kristi Nærværelse, og i Profeternes Nærværelse, som har levet paa Jorden til forskellige Tider, og da vi skal have Samfund med de gode og ædle og helliggjorte, hvilke er rensede ved Guds Kraft og gjorte værdige til at leve i Guds Nærværelse. Det var Jesus, som talte til Joseph Smith ved hin Lejlighed, da hans Bøn blev besvaret. Det var den samme Jesus af Nasaret, vor opstandne Frelser, som siden hen talte til Joseph Smith, og gennem Guds Søn, vor Frelser og Forløser, er enhver Aabenbaring, som indeholdes i Pagtens Bog, saa vel som andre Aabenbaringer, komne til os. Det guddommelige Værk bliver udført gennem og ved Jesus Kristus, men Værket er ikke desto mindre Faderens Værk, som vi læser i Begyndelsesordene i Apostelen Johannes Beretning om Aabenbaringerne, givne til ham paa Øen Patmos, der begynder med disse Ord:

„Jesu Kristi Aabenbaring, som Gud gav ham for at vise sine Tjenere, hvad der skal ske snart; og han sendte Bud ved sin Engel og fremstillede det i Billeder for sin Tjener Johannes, som har vidnet om Guds Ord." (Joh. Aab. 1 : 1, 2.)

Ved Slutningen af Synet faldt, som vi læser, Johannes ned for at tilbede for den Engels Fødder, som viste ham disse Ting, og som repræsenterede Jesus Kristus, der er „Alfa og Omega, den første og den sidste, Begyndelsen og Enden", „det sanddru Vidne", og om hvem det fremdeles siges, at han er „den straalende Morgenstjerne" og „Davids Rodskud".

Til Johannes sagde Engelen, da Johannes faldt ned for at tilbede for hans Fødder, disse belærende Ord:

„Gør det ikke; jeg er din Medtjener og dine Brødres, Profeternes, og deres, som bevare disse Ords; tilbed Gud!" (Johannes Aab. 22 : 9.)

Engelen repræsenterede imidlertid Jesus Kristus, og Jesus repræsenterede Faderen, og dette er Maaden, at guddommelige Aabenbaringer

er komne til Menneskene i de forskellige Tidsaldre, og Maaden, paa hvilken Guds Vilje og Hensigter er bleven bekendt for Menneskene i vor egen Tid. Naar vi forstaar dette, kan vi fatte visse Udtryk i nogle af Guds Aabenbaringer og Belærelser i Mormons Bog og Pagtens Bog, som kunde synes at være i Uoverensstemmelse. Jesus kan tale for sig selv og for Faderen, og somme Tider taler Jesus i den samme Aabenbaring saa vel for sig selv som for Faderen. Hvad jeg har forklaret, vil være som en evangelisk Nøgle for de Brødre, som ikke forstaar disse Udtryksmaader.

Den Helligaand, som er „en aandelig Personlighed", taler baade for Faderen og Sønnen og aabenbarer guddommelige Ting. I ved, at Jesus lovede at sende Trøsteren, den Helligaand, naar han gik bort og ikke mere skulde være hos dem. Vi læser i Johannes Evangelium:

„Men Talsmanden, den Helligaand, som Faderen vil sende i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting og minde Eder om alle Ting, som jeg har sagt Eder." (Joh. 14 : 26 og 16 : 7.)

„Men, naar han, Sandhedens Aand, kommer, skal han vejlede Eder til hele Sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de kommende Ting skal han forkynde for Eder. Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde Eder. Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde Eder." (Joh. 16 : 13—15.)

Hvad her er nævnt, er Punkter, som vi skulde have meget klart i vort Sind, saa at vi maa have Kendskab til Treenigheden og have et Indblik i det indbyrdes Forhold mellem Faderen, Sønnen og Helligaanden, hvilke tre Personer er af et Sind. Vedrørende den tredie Person i Guddommen, da er den Helligaand „en aandelig Personlighed". Vi læser i Pagtens Bog:

„Faderen har et Legeme af Kød og Ben lige saa følbart som et Menneskes, og ligesaa har Sønnen; men den Helligaand har ikke et Legeme af Kød og Ben, men er en aandelig Personlighed." (Pagtens Bog 130 : 22.)

Der udstrømmer et universalt Lys og udgaar en aandelig Kraft fra de tre Personer i Guddommen, eller Treenigheden, fra Faderen, Sønnen og Helligaanden, som gennemtrænger alle Ting. I Henhold til Aabenbaringen, som findes nedskrevet i det otte og firsindstyvende Kapitel i Pagtens Bog, udstrømmer dette Lys „fra Guds Nærværelse for at opfylde det umaadelige Rum, det Lys, der er i alle Ting, der giver alle Ting Liv, der er den Lov, hvorved alle Ting styres". Alt dette kom Joseph Smith ikke til en klar Forstaaelse af, da han havde sit første himmelske Syn. Han modtog ikke al Undervisning paa en Gang; men han saa Faderen og Sønnen og lærte, at de begge var Personer lig Menneskene i Form, at de ikke var „formløs Kraft", og den Kendsgerning blev levende for ham, at Mennesket i Sandhed er skabt i Guds Billede. I senere Aabenbaringer lærte Joseph Smith mere angaaende Faderen og Sønnen og Maaden, hvorpaa de tilkendegav deres Vilje til

os dødelige Mennesker. Joseph Smith blev belært om, at der var en tredie Person tilhørende Guddommen, en „aandelig Personlighed", kaldet den Helligaand. Vi maa ikke forveksle den universale aandelige Kraft, den hellige, aandelige Indflydelse, der udstrømmer fra Guddommen, og som til Tider bliver benævnet: den Helligaand, med selve Personligheden: „den Helligaand", der er den tredie Person i Guddommen. At det aandelige Lys og den aandelige Kraft, som udstrømmer fra Guddommen, somme Tider bliver kaldt den Helligaand, er nærmest begrundet i, at Sprogoversættere benytter det samme Udtryk til at betegne saa vel Personligheden „den Helligaand" som den almindelige Kraft, der udgaar fra Guddommen. Vi læser saaledes i Apostlenes Gerninger, at Apostlene paa Pinsefestens Dag „bleve alle fyldte med den Helligaand". Vi Ældster lægger vore Hænder paa de døbtes Hoveder og delagtiggør dem i den Helligaands Gave, idet vi siger til dem: „Modtag den Helligaand." Det fremgaar i Almindelighed af Ordforbindelsen, i hvilken Betydning Ordene: den Helligaand, er taget.

Det aandelige Lys, der „udgaar fra Guds Nærværelse for at opfylde det umaadelige Rum", som er Livets Aand, der giver alle Ting i Universet Liv, og som er i alle Ting, dette Lys skaber som en af sine Ytringsformer det naturlige Lys, der udgaar fra Solen eller fra hvilken som helst fysisk Substans, der udstraaler Lys. Ved det aandelige Lys og den aandelige Kraft, der udstrømmer fra Guddommen, skabtes alle Ting, og derved styres alle Ting, og ved denne Kraft gives der Liv til alle Ting. Denne Kraft er allesteds nærværende, men ytrer sig derimod ikke altid lige virkningsfuld. Vi læser i videnskabelige Bøger angaaende „skjult" eller „bunden" Lyskraft, Lyskraft, der ikke er i Virksomhed, men som paa forskellig Maade kan sættes i Virksomhed, saa at den viser sig for Øjet som Lys, saasom det elektriske Lys.

Jeg ønsker at kaste Lys paa foreliggende Spørgsmaal, saa de Brødre, som er tilstede her i Aften, vil kunne komme til at forstaa tydeligt, hvad der er ment med de Udtryk, jeg har hentydet til. Der har været megen Diskussion mellem nogle af Brødrene i Henseende til de Punkter, jeg har nævnt, vedrørende de rette Udtryksmaader, naar vi omtaler det universale, guddommelige Lys, den aandelige Kraft, der udgaar fra Guddommen og gennemtrænger alle Ting, og som omgiver alle Ting og som skaber Liv i alle Ting, i Sammenligning med den aandelige Personlighed i Guddommen, der kaldes „den Helligaand". Faderen, Sønnen og den Helligaand udgør Guddommen og handler ens; de er et i Sind og Tanker og Handling, men de er tre forskellige Personer, Faderen er een Person, Sønnen en anden, og den Helligaand en særskilt Person; disse tre Personer udøver den regerende Magt over vor Jord og de Planeter, vi staar i Forbindelse med, osv. Jeg formoder, at dette Emne er tilstrækkeligt belyst.

I Henseende til Jesu Kristi Personlighed er der ogsaa nogen Diskussion. Hvad jeg taler om i Aften, er Ting, som ved Profeten Joseph Smith har været tydeligt forklaret, til Fordel for alle Mennesker, som ønsker at lære noget angaaende Gud, som er vore Aanders Fader, ligesom Adam er Menneskeslægtens Fader, gennem hvem vi har modtaget

jordiske Legemer, Vi læser i det 76. Kapitel i Pagtens Bog, der omhandler en af de herligste Aabenbaringer, der er givet til dødelige Mennesker, at Verdenerne var skabte, og at der fremdeles skabes Verdener ved Sønnen; „at ved ham og formedelst ham og af ham ere Verdenerne blevne til og skabte, og deres Indbaanere ere avlede som Sønner og Døtre af Gud." (Pagt. Bog 76 : 24.)

I legemlig Henseende er vi og vore Forfædre avlede som Sønner af Adam. Fra de citerede Aabenbarings-Ord lærer vi noget angaaende Menneskets Oprindelse, hvilket var en af de Ting, som aldeles ikke var forstaaet af nogen, da Joseph Smith modtog sit første Syn. Hvorledes forklares da Menneskets Oprindelse? Menneskets Legeme er organiseret af Elementerne, hvoraf vor Jord og det Jorden omgivende Luftlag bestaar; og „Elementerne ere evige". Den Kendsgerning, at Elementerne er af en evig Natur, var ikke forstaaet før Profeten Joseph Smiths Tid, men er en af de interessante og vigtige Oplysninger, som vi har modtaget gennem ham. Saa vel de aandelige Elementer, der udgør Menneskets Aand, som de fysiske Elementer, der udgør Menneskets Legeme, er af en evig Natur, uden Begyndelse og uden Ende; de var ikke skabte. Der er intet som helst skabt i den Forstand, som Skabelsen blev forklaret, da Joseph Smith blev født, nemlig, at alle Ting var skabte af intet. Vi har lært, at dette er en Fejltagelse. Profeten benyttede ofte Ordet Organisation, naar han omtalte Verdens Skabelse, idet Ordet Organisation udtrykker, hvad der er ment dermed. Gud tog Elementerne, som er evige, og organiserede deraf vor Jord; og, hvad Menneskets Legeme angaar, er det sammensat af Jordelementer efter Guds Vilje og hans evigt gældende, alvise Anordning, og i Henhold til Forplantningsprincippet, idet det menneskelige Legeme kun kan fremkomme gennem saa vel en Fader som en Moder; men den menneskelige Aand, som indtræder i Legemet, eller som forenes med det organiserede Legeme, bevirker, at Mennesket bliver „en levende Sjæl", idet Aanden og Legemet forenet udgør Menneskets Sjæl. Menneskeaanden var forud organiseret af Gud, vor himmelske Fader, som før nævnt. Med andre Ord: Vi var Guds Børn i Forudtilværelsen.

Her er et Punkt, som Brødrene skulde blive nærmere bekendte med, hvorfor jeg vil omtale samme. Gud viste Abraham mange af de himmelske Aander, som endnu ikke gennem jordisk Fødsel var blevet givne kødelige Legemer. Disse Aander blev alle kaldte „Intelligenser" eller Fornuftvæsener, men de var udviklede i forskellig Grad. De var i Besiddelse af Forstand og Dømmekraft og havde Handlefrihed. Det er blevet meddelt os, at i det Syn, Abraham havde, viste Herren ham Fornuftvæsenerne, som vare organiserede fjærnt tilbage i Evigheden, hvilket beviser, at Menneskets Aand levede, før det tog et jordisk Legeme, og at Menneskets Aand ogsaa vil leve, efterat Mennesket dør; og Menneskenes Aander er den evige Faders Sønner og Døtre, som Aabenbaringerne tilkendegiver. Han regerer over alle. Forstaa vel, at de aandelige Elementer, hvoraf hver enkelts Aand er organiseret, er af en evig Natur, ligesom de fysiske Elementer er af en evig Natur; men Menneskets personlige Aand havde en Begyndelse lige saa vel som Menneskets personlige Legeme,

hvilken Begyndelse skete, da henholdsvis Aanden og Legemet organiseredes, hvilken Organisation for Aandens Vedkommende sandt Sted tilbage i Evigheden, som omtalt. Menneskenes iboende Aand var organiseret af de evigt eksisterende aandelige Elementer. Vi var, som Aabenbaringen siger, „Guds Sønner og Døtre" og var selvstændige Personligheder. Vi læser, at de aandelige Elementer havde „ingen Begyndelse", hvorvel de forskellige Personligheder ikke var lige vidt udviklede, eller med andre Ord, deres Forstands-Udvikling og aandelige Organisations-Udvikling var forskellig. I to Betydninger havde Aanderne ingen Begyndelse, idet det aandelige Livssubstans, hvoraf de var organiserede, var af en evig Natur, og der frembeles, relativt sagt, ingen Begyndelse var til deres Mangfoldighed; men selve den aandelige Personlighed havde en Begyndelse, og derfor læser vi, at „Mennesket var i Begyndelsen hos Gud".

Jesus sagde, at han var i Begyndelsen hos Faderen, og han kaldes „den førstefødte". Jesus var den førstefødte blandt de Aander, som var vist Abraham i Synet, vi læser om i Abrahams Bog i „Den kostelige Perle". Disse Aander betegnedes som Intelligens-Aander, eller Fornuftvæsener. Misforstaa ikke Aabenbaringens Ord, Brødre, saa at I tænker, at disse personlige Aander ingen Begyndelse havde, thi dette havde de, som forklaret; men den Intelligens, de er i Besiddelse af, det aandelige Lys og den aandelige Kraft, de er i Besiddelse af, er af en evig Natur. Dette er, hvad vi læser om i Pagtens Bog, hvor der i det 93. Kapitel staar skrevet:

„Og nu, sandelig siger jeg Eder, jeg var i Begyndelsen hos Faderen, og er den førstefødte." (22. Vers.)

„Mennesket var ogsaa i Begyndelsen hos Gud. Intelligens eller Sandhedens Lys blev aldrig skabt eller dannet, og kan ej heller blive det." (29. Vers.)

Intelligens-Lyset eller Sandhedens Lys har altid eksisteret, og vil vedblivende eksistere, og er Lyskraften, som giver Lys til alle Ting, som eksisterer; men, som nævnt, de forskellige intelligente Aander eller Fornuftvæsener, Abraham saa i Synet, Herren gav ham, havde som „Guds Sønner og Døtre", og derfor som selvstændige personlige Væsener, en Eksistens-Begyndelse, og efterat disse Aander havde gennemgaaet deres „første Prøvestand" og gjort sig værdige til at modtage jordiske Legemer, blev de fødte ind i denne Verden, og paa Grund af Menneskenes guddommelige Herkomst er det muligt for os at skride fremad mod det fuldkomne, „ligesom vor himmelske Fader er fuldkommen", og stedse at gøre Fremskridt og række op mod Gud, indtil vi, efter at have bestaaet vor anden Prøvestand, kan gøre os værdige til at blive Guds Arvinger og Kristi Medarvinger og erholde en Ophøjelse i Guds Herlighedsrige.

Jeg ønsker at sige nogle Ord med Hensyn til Præstedømmets Autoritet, som er givet os. Hvorledes kan det siges, at denne Autoritet er „uden Dages Begyndelse"? Jeg vil nærmere forklare dette. Denne Autoritet er ikke uden Begyndelse for Eder eller mig. Jeg erindrer me-

get vel den Tid, da jeg var ordineret til Ældste i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, nemlig den 6. Januar 1851. Jeg har mit Ældste-Bevis i min Lomme, saa at jeg kan bevise dette! Efter at jeg var ordineret, blev jeg „uden Pung og Taske" udsendt for at prædike Evangeliet. Hvad menes der med Præstedømmets Autoritet. Dermed menes guddommelig Autoritet til at administrere Evangeliets Ordinancer i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, i Henhold til Evangeliets Anordninger. Jeg har været i Besiddelse af Præstedømmets Autoritet lige siden den Tid, jeg nævnte, og jeg takker Herren inderlig derfor. Jeg veed, det betyder meget. Jeg veed, at der er stor Kraft forbunden dermed. Denne Autoritet er kaldt „Præstedømme", og Præstedømmets Autoritet giver Menneskene Fuldmagt til at handle paa Guds Vegne, i Henhold til hans Sind og Vilje, der er tilkendegivet i de Aabenbaringer, vi har modtaget fra ham vedrørende Evangeliets frelsende Principper. Da I var ordinerede, Brødre, og I var bekræftede til at administrere i de respektive Embeder, I holder, og de Kaldelser, I har modtaget, da modtog i guddommelig Autoritet og modtog en himmelsk Kaldelse og Bekræftelse. Vi skulde derfor betragte Præstedømmets Autoritet og Fuldmagt, vi har modtaget, som en kostelig Gave. Denne guddommelige Fuldmagt kan ikke købes med Penge; den kan ikke blive solgt for Penge, og den vil hverken i Tid eller Evighed blive borttaget fra en Mand, medmindre han handler ugudeligt og ved at bryde Herrens Love og besmitte sig selv gør sig uværdig til at staa som Medlem af Kirken og udøve Præstedømmets Magt i Retfærdighed og Hellighed. Hvis I, som er givet Præstedømmets Magt, begaar Synd og Overtrædelser, som ikke er utilgivelige, da, naar Tiden kommer, at I omvender Eder og vender tilbage til Gud, vil Præstedømmets Magt atter vende tilbage til Eder; thi denne Magt tilhører Eder og er nøje forbunden med Eders Personlighed, efterat den er beseglet paa Eders Hoveder af rette Autoritet og ved den Helligaands Gave.

(Fortsættes.)

Tankesprog.

Tankesprog er korte Sætninger eller Udtalelser, som, hvad der ligger i Ordet, udtrykker en dyb Mening. Enhver Sætning, der gør dette, indeholder en Livsfilosofi, og de Mennesker, som i deres daglige Liv retter sig efter slige Princippers Leveregler, handler vist. Slige Tankesprog er et Udtryk for sand Filosofi og hvad Menneskene har lært af Erfaring. Tankesprogenes Værd er set deraf, at næsten hele Kapitler i Bibelen er en Fremsættelse af Tankesprog, saa som Salomons Ordsprog. Blandt vor Frelsers Udtalelser findes mange herlige, korte Tankesprog. En Sandhed, sagt i Korthed og udtrykt med Fynd, gjør ofte mere Virkning end en lang Tale; og enhver Tale bør være et Udtryk for vægtige Tanker da vil vor Tale ikke være omsonst.

Niels F. Green.

De Hellige er Verdens Lys.

(Af Redaktør J. M. Sjødahl i »Millenniel Star«.)

Jesus Kristus, vor Frelser, sagde til sine Efterfølgere: „I ere Verdens Lys"; ogsaa: „Lader saaledes Eders Lys skinne for Menneskene, at de maa se Eders gode Gerninger og ære Eders Fader, som er i Himlene." (Matth. 5 : 16.)

Den Karakter, som en sand Efterfølger af Jesus Kristus maa være i Besiddelse af, er i disse Ord fremsat med en Ordfuldkommenhed, som kun findes hos vor Frelser og Mester.

Kristus er selv Verdens Lys. Hans Efterfølgere modtager deres Lys fra ham, ja Aabenbaringens Lys, ved Guds Aands hellige Indflydelse, og derved bliver de selv Verdens Lys og Verdens Lysbringere. Udenfor deres Omraade herster Mørket, om hvilket Johannes, den elskede Apostel, siger, at „Lyset skinner i Verden; men Mørket begriber det ikke", menende, at Menneskene, der ikke bliver vejledte ved Guds Aabenbarings Lys, er indhyllede i aandeligt Mørke og er i Uvidenhed angaaende de Sandheder, som har været forkyndte af Jesus Kristus, og som bliver forkyndte af hans Sendebud. Hvor overordentlig meget ligger der ikke i disse Kristi Ord: „I ere Verdens Lys." Hvor vigtig en Gerning er det ikke at lyse for Menneskene, der vandrer i Mørke. Vi veed alle af Erfaring, hvor ubehageligt og endog farefuldt det er at færdes i mørke Gader i en stor By en Vinteraften, og vi paaskønner meget hver enkelt Lys, som findes paa vor Vej, saa at det bliver muligt for os at finde gennem Gaderne.

Lad os tage Kristi Ord til Hjerte og vel overveje den dybe Betydning af hans Ord, idet han siger til os: „I ere Verdens Lys." Disse Ord bør være en stor Opmuntring til os, men de medfører ogsaa et meget stort Ansvar. Verdens Øjne hviler paa os. Nogle antager vort Vidnesbyrd med Fryd i deres Hjerter. Nogle beundrer vore Lærdomme og vor Hengivenhed for Evangeliets Sag. Andre hader os, idet de er Mørkets Børn og hader Lyset, og det vilde glæde dem, om Kirken kunde blive disorganiseret og gaa til Grunde, hvilket lykkeligvis er en Umulighed. De vilde skadefro glæde sig, om Aabenbaringens Lys blev slukket, thi de elsker det aandelige Mørke, eftersom Mørket bedst tjener deres onde Hensigter.

Eftersom vi er Verdens Lys, forventes det af os, at vi lader Evangeliets Lys skinne for alle, med hvem vi kommer i Berøring. Nogle af Kirkens Medlemmer er maaske de eneste i deres Familie, som tilhører Kirken; en Mand maaske, og det forventes da af ham, at han er Lyset i denne Familie. Maaske et Medlem, som arbejder i en Fabrik, er den eneste Person blandt Fabriksarbejderne, som er Medlem af Kirken, og vedkommende bør derfor lade sit Lys skinne for sine Medarbejdere, ved det gode Eksempel og ved Vidnesbyrdets Magt, naar Lejlighed dertil gives. Et andet Medlem virker maaske paa et Kontor, hvor han kan have Lejlighed til at oplyse Kollegerne om Evangeliets Principper. Et tredie Medlem er maaske Soldat og det eneste Medlem

af Kirken i en hel Bataillon; ogsaa han bør lade Lyset skinne for sine Kammerater, indirekte ved sit Eksempel og direkte ved at bære sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder, naar Lejlighed dertil gives. Endogsaa et lille Lys spreder Mørket i et stort Værelse, eller kaster Lys temmelig langt frem ad Vejen; og hvis vi stedse er i Besiddelse af Lyset, vil Lyset kaste sit Skær, hvor som helst vi end gaar. Saaledes bør alle Medlemmer af Kirken gøre deres Indflydelse gældende i Verden, saa at Verden kan blive bedre som Følge deraf.

Hvis vi er Kristi Efterfølgere, vil Lyset, vi er Besiddelse af, stedse give sig tilkende i vort Eksempel, og, som vi ved, Eksemplet taler ofte højere end Ord.

Hvis vi er Kristi sande Disciple, vil vi bestræbe os for at være i Besiddelse af Kristi Aand, og de Sidste-Dages Hellige søger at være ydmyge og sagtmodige af Hjertet, som Jesus Kristus var det, og at være milde og overbærende og udøve broderlig Kærlighed, og i alle Ting følge Kristi Eksempel.

Hvis vi har visse daglige Pligter at udføre, vil vi udføre vor Gerning, som om vi ikke arbejdede for Menneskene, men for Gud. Vort daglige Arbejde, hvad enten det er af større eller mindre Vigtighed, bliver da helliget for os ved Aanden, idet vi søger at tilfredsstille Herren og skuer hen til ham for vor Belønning.

Hvis vi er Kristi Efterfølgere, vil vi bestræbe os for stedse at sætte et godt og lysende Eksempel for vore Medmennesker, saa at de kan komme til at forstaa, at det forvist er sandt, at „Evangeliet er Guds Kraft til Saliggørelse", og at vi har været velsignet derigennem, saa at vi ikke klynker og klager eller bliver mismodige, naar Modgang kommer. Evangeliet lærer os at udvise Taalmodighed, naar vi bliver opirrede, og vi søger ikke at hævne os paa dem, som foruretter os. Alle disse Ting medfører Evangeliet, som lærer os at elske vor Næste som os selv og endogsaa vore Fjender. Vi søger at vise Menneskene, at Evangeliet er „en Kraft til Saliggørelse", og at vi ikke alene formedelst Evangeliets Kraft kan blive frelste fra at henfalde til grove Laster og udøve store Synder, som for de fleste er forholdsvis let, men at Kristi Evangelium er Fuldkommengørelsens Evangelium. Som Sidste-Dages Hellige afstaar vi fra „al Hidsighed, Vrede, Skrigen og Bespottelse", fra at tale ilde om vore Medmennesker og alt af en syndig Natur; og vi søger at udøve de Dyder, der er forbundne med Adlydelsen af Guds Befalinger og et ydmygt Liv, saa at vi med Rette kan bære Navnet „Sidste-Dages Hellige" og „Guds udvalgte". Ved at leve et sligt ydmygt Liv og udøve Barmhjertighedens og Retfærdighedens Gerninger lader vi Lyset skinne ud blandt Menneskene, og vor Indflydelse gør sig gældende i Verden for Forfremmelsen af alt, som er godt.

Det er af mange Grunde af stor Vigtighed, at de Sidste-Dages Hellige bestræber sig for i alle Henseender at efterleve Jesu Kristi Evangeliums Lærdomme, og efterleve disse i den Aand, som han har givet os samme.

Den eneste Maade, paa hvilken vi kan forvente, at Menneskene vil lytte til vort Vidnesbyrd og tillægge det Vægt og komme til en For-

staaelse af, at vi prædiker Sandheden, er den, at vi, som er Medlemmer af Kirken, efterlever Evangeliets Bud og viser Menneskene et godt Eksempel i enhver Henseende. Vi kan fremføre, hvor logiske og fornuftige Evangeliets aabenbarede Principper er, og argumentere, at dette beviser deres Sandhed; vi kan fremholde Evangeliets Filosofi paa en klar og indtryksfuld Maade, men ikke desto mindre kan vore Argumenter blive modsagte, og maaske tilsyneladende modbeviste, af en eller anden Ordsfordrejer; men det hellige Liv, efter Kristi Eksempel og i Overensstemmelse med Evangeliets Lærdomme, kan ingen benægte beviser den Kraft, der er knyttet til disse Lærdomme, eller, dette ret beset, beviser disse Lærdommes Sandhed. Endog de, som ikke forstaar de abstrakte Bevisgrunde, vi fremfører, hvilke appellerer til Menneskenes Intelligens, bliver overbeviste om Sandheden af Evangeliet, vi forkynder, og dets Værd, ved at vi lever et retfærdigt og dydigt Liv, og et Liv i Kærlighed. Kristus fremhævede dette, idet han sagde til sine Apostle: „Derpaa skulle alle kende, at I ere mine Disciple, om I have indbyrdes Kærlighed." (Joh. 13 : 35.)

Vi maa vel indprente os, at hvad godt vi som Sidste-Dages Hellige udfører i Verden, tilkommer Herren Æren for. Farisæerne i gamle Dage kunde ikke forvente nogen fremtidig Belønning, fordi de søgte Menneskeære. Deres Bønner, deres Almisser og deres Efterlevelse af Lovens Bogstav i formel Henseende var i høj Grad forstilt Hykleri. De gav Tiende af „Mynte, Dild og Kommen", men forsømte de vigtigere Ting, og i hvad, de udførte, søgte de selv at blive æret derfor. De søgte i Virkeligheden at bringe Lusifers Plan til Udførelse, idet han i det himmelske Raad, som vi læser om, foreslog for Gud, at han sendte ham til at frelse Menneskene, og han tilbød at frelse alle Mennesker, men han vilde selv have Æren. Han sagde til Gud: „Giv mig din Ære." Vi maa i Modsætning til Farisæerne i Ydmyghed følge Kristus, som sagde til Faderen: „Din Vilje ske, og din være Herligheden evindelig." Hvis vi er sande Hellige, ønsker vi ikke nogen af den Ære, som tilkommer Gud alene. Ikke alene ærer vi selv Gud, men vi søger at gøre alt, hvad der staar i vor Magt, for at bringe andre til at ære ham.

De himmelske Aander nedlagde i Ærbødighed deres Kroner for Guds Trone og sang Lovsange til hans Pris i Ord som følgende: „Du er værdig, o Herre, at modtage Ære, Du, som regerer i Herlighed og Magt". Dette er ogsaa det Tema, som ligger til Grund for de Lovsange, som Guds Folk her paa Jorden synger til hans Ære.

Vi er maaske ikke begavede som Forkyndere af Evangeliets Ord, og det er maaske ikke vort Privilegium at se mange Frugter af vor Virksomhed, men de Talenter, Herren har givet os, maa vi gøre Brug af, og vi maa stedse lade det Lys, som vi er i Besiddelse af, skinne for vore Medmennesker, derved, at vi lever et sandt kristeligt Liv, et Liv i Overensstemmelse med Evangeliets Krav. Vi kan sætte et godt Eksempel og et lysende Eksempel til Efterfølgelse, hvilken Stilling vi end indtager i Livet.

Vi kan i vort Liv enten være en Pryd for Kirken eller en Vanære.

Vi kan belære vore Medmennesker om Evangeliets Ypperlighed ved, at vi personlig sætter i Udførelse dets Forskrifter, men hvis vi overtræder Guds Befalinger, da giver vi Menneskene Anledning til at spotte. Lad os derfor erindre Apostelen Peters Ord, idet han formaner os til at føre en god Vandel blandt Menneskene, „for at de paa Grund af de gode Gerninger, som de faa at se, kunne prise Gud paa Besøgelsens Dag. (1. Peters Brev 2 : 12.)

Patriark Hyrum Smiths Monument paa Præsident Joseph F. Smiths Gravsted i Salt Lake City.

En af de ædle Mænd, som Herren i forrige Aarhundrede gav Kundskab om Evangeliets sande Principper, og som han udrustede med det melchizedekske Præstedømmes Fuldmagt, var Profeten Joseph Smiths ældre Broder, Hyrum Smith, der stod trofast ved sin Broders Side i den store Fælleskamp mod Mørkets Magter og i Arbejdet for Evangeliets Udbredelse og Kristi genoprettede Kirkes Opbyggelse paa Jorden, og som led Martyrdøden sammen med sin Broder den 27. Juni 1847. Patriark Hyrum Smith var Fader til Kirkens nuværende Præsident. Han var et af de otte Vidner, som det var tilladt at se Guldpladerne, hvorfra Joseph Smith oversatte Mormons Bog. Fra 1837—1841 var han anden Raadgiver til Profeten Joseph Smith. I 1841 blev han kaldet til at indtage Stillingen som Kirkens præsiderende Patriark.

Patriark Hyrum Smith var født den 9. Februar 1800 i Tunbridge, Vermont.

Kopi.

Det imponerende Monument er i Byggemaade nøjagtigt ligt Mindestøtten, der blev indviet til Ære for Profeten Joseph Smith i hans Fødeby Sharon, Vermont, den 23. December 1905, hvilken Dag Joseph Smith var født. Monumentet, der er opført under Tilsyn af den samme Arkitekt, nemlig Ældste Junius F. Wells, er halvt saa højt som Mindestøtten i Sharon, nemlig 30 Fod og 3 Tommer. Af de forskellige Sten er den første Sten, som staar fri over Jorden, 8 Fod i Firkant og 1 Fod og 2 Tommer tyk. Af de andre Sten er Inskriptions-Stenen 3 Fod og 11 Tommer i Firkant forneden. Den firkantede „Skaft" er $2^1/_2$ Fod i Firkant forneden og 10 Fod for oven før Tilspidsningen. Dens Længde er 21 Fod og 3 Tommer. Monumentets totale Højde er 30 Fod og 3 Tommer over Jorden. Monumentet er poleret som et Symbol for Fuldkommenheden.

Monumentet blev afsløret og indviet den 27. Juni 1918.

Præsident Smith og Medlemmer af Familien og en stor Repræsentation af Kirkens Autoriteter samt Medlemmer af Kirken var tilstede, og mange indtrykfulde Taler blev holdte. Nogle af Tabernakelkorets Medlemmer under Professor Anton C. Lunds Ledelse sang nogle smukke, kirkelige Sange. Prof. J. J. Mc Clellan akkompagnerede, og Ældste

Hyrum J. Christiansen, en Søn af Missionspræsident Christiansen, assisterede som Soloist. Præsident Anthon H. Lund, første Raadgiver til Kirkens Præsident, holdt en smuk Indledningsbøn, i hvilken han takkede Herren for den saa saare vigtige Gerning, Patriark Hyrum Smith udførte, medens han levede. Han nedbad Herrens Velsignelse over al hans Slægt. Præsident Lund udtrykte sin Taknemlighed til Herren for Evangeliets Velsignelser.

Ældste Junius F. Wells gav udførlige Oplysninger vedrørende Arbejdet. Han oplæste de forskellige Inskriptioner.

En af de udførlige Inskriptioner paa Monumentet er en Aabenbaring af Herren vedrørende Hyrum Smith, saalydende:

„Salig er min Tjener Hyrum Smith, thi jeg Herren elsker ham for hans Hjertes Oprigtigheds Skyld, og fordi han elsker det, der er ret for mig, siger Herren." (Pagt. Bog 124 : 15.)

Paa den sydlige Side af Monumentet er indhugget:

Indviet
den 27 Juni 1918.

Hyrum Smiths Efterkommere tæller cirka 600 Sjæle, der næsten alle bor i Utah og er trofaste Medlemmer af Kirken, som han hjalp at organisere.

Disse Medlemmer af Kirken har foranstaltet, at dette Monument blev oprejst her og indvier det til at staa til hellig Erindring iblandt dem og deres Børn efter dem.

De elsker og ærer ham som en Guds Patriark og Profet og kalder hans Navn velsignet for evigt. Amen.

Præsident Heber J. Grant talte derpaa. Han omtalte specielt Patriark Hyrum Smiths Hengivenhed for sin yngre Broder Joseph Smith.

Monumentet, hvis nederste Del var omslynget af et mægtigt amerikansk Flag, blev derefter afsløret af Søster Mary Smith Peterson, den ældste Datter af Præsident Smith. Hun var assisteret af Ældste George Albert Smith. Monumentet blev afsløret 15 Minuter efter Kl. 5 Eftermiddag, hvilket Klokkeslet formenes at være den Tid, da Profeten Joseph Smith og Patriark Hyrum Smith led Martyrdøden.

Præsident Charles W. Penrose oplæste nogle vigtige Skriftsteder fra det 12. Kapitel i Ethers Bog, fra det 46.—41. Vers, i et Eksemplar af Mormons Bog, fra hvilken Patriark Hyrum Smith havde hentet Trøst og læst disse Ord kort før sin Martyrdød.

Præsident Penrose holdt derpaa Indvielsesbønnen og takkede Herren for de mange Naadegaver og Velsignelser, han havde delagtiggjort de Hellige i.

Præsident Joseph F. Smith holdt nu en Tale og udtrykte sin Taknemmelighed til Ældste Junius F. Wells og alle de ledende Brødre, der med saa stor Energi havde virket for Opførelsen af Monumentet til Ære for hans Fader.

Biskop David A. Smith gjorde nogle Bemærkninger, hvorefter Præsident Seymour B. Young sluttede det højtidelige Indvielsesmøde med en hjertelig Taksigelse. (Efter »Improvement Era«.)

Et Vidnesbyrd af Præsident Joseph F. Smith.

Givet ved Foraars-Generalkonferencen i Salt Lake City.

„Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige" er ikke nogen Sektkirke, men er, hvad Ordet antyder, Jesu Kristi Kirke. Det er den eneste af de eksisterende Kirker i Verden i vore Dage, som rettelig kan bære Jesu Kristi Navn, og til hvilken der er knyttet guddommelig Autoritet. Jeg gør denne Erklæring overfor Eder og alle i Verden i oprigtig Ligefremhed, skønt dette er en bitter Sandhed for dem, som modstaar os, hvorvel de ikke har nogen Grund dertil. Min Erklæring er ikke desto mindre sand, og Kirken vil forblive Jesu Kristi sande Kirke, indtil Kristus selv kommer, hvis Rettighed det er at regere over Jordens Nationer og over hvert enkelt Menneske i hele Verden. Han skal komme og tage Regeringens Tøjler og modtage Bruden, som skal være „smykket for sin Brudgom".

Mange store Skribenter har i den senere Tid stillet Spørgsmaal i Henseende til, hvem der i vore Dage har guddommelig Autoritet til at handle og befale i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, saa at Handlingerne vil have virkende Kraft og være anerkendte for den evige Faders Trone. Jeg vil her fra dette Sted bevidne, skønt mine Ord for dem, som ikke kender Sandheden, maaske kan forekomme anmassende, at den Autoritet, som modtages fra den almægtige Gud til at tale i Faderens og Sønnens Navn, findes hos de Mænd, som har modtaget Præstedømmet blandt os her indenfor Klippebjergene, og denne Autoritet vil vi vedblivende være i Besiddelse af, thi denne Autoritet har vi modtaget fra Gud, og ved hans Kraft har den, trods al Modstand, været udøvet i Verden indtil nærværende Tid, og ved Guds Kraft vil denne Autoritet fremdeles blive udøvet og Evangeliets Værk vedvarende skride fremad paa Jorden, indtil det naar ud over hele Verden og er kendt fra Hav og til Hav. Dette er mit Vidnesbyrd til Eder, Brødre og Søstre, og min Glæde er fuldkommen, idet jeg er i Stand til at kunne bevidne dette, uden i mindste Maade at behøve at tage Hensyn til Sandhedens Fjenders Modstand.

— Den, som hjælper andre, hjælper sig selv.

Indhold:

Guds Aabenbaringer kaster Lys paa religiøse Spørgsmaal. (Tale af Præsid. Charles W. Penrose.).. 305
Tankesprog 314
Redaktionelt:
De Hellige er Verdens Lys. (Af Redaktør J. M. Sjodahl.)... 315
Patriark Hyrum Smiths Monument paa Præsident Joseph F. Smiths Gravsted i Salt Lake City 318
Et Vidnesbyrd af Præsident Joseph F. Smith..... 320

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København K.

Trykt hos J. F. Bording (V. Petersen).